

บทที่ 5

ลักษณะความสัมพันธ์ และการแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง ที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดงในละครโทรทัศน์ไทย

โดยปกติแล้ว การที่จะกล่าวว่าคนเราจะมีความสัมพันธ์กันทางสังคมนั้น คือการที่คนสองคนหรือมากกว่านั้น มีการข้องเกี่ยวกับ มีการพบปะพูดคุยสนทนากัน ใกล้ชิดสนิทสนมกัน กล่าวคือ ทั้งสองฝ่ายจะต้องพึ่งปฏิบัติต่อกันฝ่าย เช่นเดียวกันกับที่ได้รับ ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า ความสัมพันธ์ที่เป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในสังคม แต่ในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมและตัวแสดงในละครโทรทัศน์นั้น เรียกว่าเป็นความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง เนื่องจาก ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ เป็นความสัมพันธ์ที่ผู้ชมมีให้ตัวแสดงฝ่ายเดียว กล่าวคือ ถึงแม้ลักษณะความสัมพันธ์ถือเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในสังคม แต่ที่เป็นถึงความจริงเพราะ ผู้ชมจะเป็นผู้ที่รู้สึกว่าเป็นตัวเอง เกี่ยวข้อง มีส่วนร่วม และรู้สึกใกล้ชิดกับตัวแสดง เป็นความรู้สึกของผู้ชมเพียงฝ่ายเดียว โดยที่ในสภาพความเป็นจริงในสังคม ตัวแสดงไม่ได้มีการใกล้ชิด พูดคุยกับผู้ชมและไม่ได้รู้สึกสนิทสนมกับผู้ชม จากการที่ความสัมพันธ์นี้เกิดกับตัวผู้ชมเพียงฝ่ายเดียว ความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงจึงสามารถแยกตัวออกจากความสัมพันธ์จริง ๆ ทางสังคมได้อย่างชัดเจน

ลักษณะความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง ระหว่างผู้ชมและตัวแสดงในละครโทรทัศน์นั้น ไม่แตกต่างจากลักษณะความสัมพันธ์จริง ๆ ทางสังคมเท่าไรนัก โดยความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้น ก็เป็นความสัมพันธ์ทั้งด้านบวกคือชื่นชอบ และด้านลบคือไม่ชอบ เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจริง หากแต่จะต่างกัน ก็เพียงแค่ว่าความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง เป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น

ในการศึกษาความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง ระหว่างผู้ชมกับตัวแสดงในละครโทรทัศน์ไทยนั้น สิ่งที่สามารถบ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ชมมีลักษณะความสัมพันธ์เช่นนี้ คือคำตอบของผู้ชมเองเกี่ยวกับตัวแสดง ซึ่งได้แก่คำตอบในลักษณะที่ว่าแสดงความรู้สึกชื่นชอบชื่นชม สงสาร เมื่อโดนกลั่นแกล้งในละคร คิดถึงเมื่อไม่พบเจอ ให้อภัยเมื่อทำผิด กรณีนี้จะเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดกับตัวแสดงที่ชื่นชอบ ส่วนตัวแสดงที่ไม่ชอบ ผู้ชมก็จะรู้สึกเกลียด อยากจะต่อว่าสะใจเมื่อเห็นเขาเหล่านั้นได้รับการลงโทษ แม้ว่ากลงโทษนั้นจะเกิดขึ้นในละครก็ตาม

ลักษณะความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง

ลักษณะความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ปรากฏในผู้ชมละครโทรทัศน์ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีนั้น สามารถแบ่งได้ เป็น 2 รูปแบบคือ ความสัมพันธ์กับตัวละคร และความสัมพันธ์กับตัวแสดง

1. ความสัมพันธ์กับตัวละคร
2. ความสัมพันธ์กับตัวแสดง

1. ความสัมพันธ์กับตัวละคร

ความสัมพันธ์กับตัวละครเกิดจาก พฤติกรรมการแสดง และบทสนทนาของตัวแสดงผ่านทางละครโทรทัศน์ ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ จะเกิดขึ้นใน 2 ระยะเวลาคือ ขณะชมละคร และ ขณะที่ไม่ได้ชมละคร แต่เป็นช่วงที่ละครออกอากาศอยู่ ซึ่งความสัมพันธ์จะออกมาในลักษณะของความชอบและความเกลียด ซึ่งความชอบและความเกลียดนี้ เกิดจากการจินตนาการของผู้ชม ขณะชมละครนั่นเอง โดยผู้ชมจะรู้สึกราวกับว่าตนเองอยู่ในเหตุการณ์นั้น และเมื่ออยู่ในเหตุการณ์หรือสถานการณ์เดียวกัน ผู้ชมจะชอบจะชอบบุคคลที่เป็นคนดี และไม่ชอบบุคคลที่ทำร้ายผู้อื่น

ความสัมพันธ์เชิงบวก

จากการวิจัยพบว่า ผู้ชมมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่อตัวละครที่เป็นคนดี โดยเฉพาะพระเอก นางเอก และตัวเด่นของเรื่อง ความสัมพันธ์ในเชิงบวกนี้ เป็นลักษณะของการให้กำลังใจ การชื่นชม การเอาใจช่วยตัวละครที่เป็นคนดี ให้สามารถฝ่าฟันอุปสรรคไปได้ เหมือนกับต้องการให้บุคคลที่ใกล้ชิดสามารถเอาชนะอุปสรรคได้

“ บางทีนางเอกกำลังจะถูกฆ่า ซึ่งเรามีความรู้สึกว่า กลัวมาก นั่งเอาใจช่วย ขอให้ไม่มีใครมาช่วยนางเอกที่ นางเอกต้องไม่ตายนะ นางเอกต้องปลอดภัย ”

คุณเสี้ยม วาริระนิช กล่าวถึงสาเหตุ รู้สึกสงสารเห็นใจ อาม่า (คุณมารศรี อิศรางกูร ณ อยุธยา) ขณะชมละครเรื่องเสน่หานางจิว ว่า “ สงสารมารศรี ที่โดนลูกตัวเองไล่ออกจากบ้าน ไม่คิด

ว่า คนเราจะกล้าไล่พ่อ-แม่ตัวเองออกจากบ้านได้ เวิร์กกรม “ (เสี่ยม วาวิระนิช : สัมภาษณ์ 1 พฤษภาคม 2542)

จากการสังเกตพฤติกรรมของคุณภาพวรรณ ศรีวิเศษ ขณะชมละครโทรทัศน์เรื่อง " ต้นรัก " ทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 พบว่า คุณภาพวรรณมักจะมีสีหน้าอึดอัด คิ้วขมวดเป็นประจำเมื่อปู (วรณช วงษ์สุวรรณ - นางเอกในเรื่อง) ถูกรักเร่ (อภิรดี ภวภูตานนท์ - แม่เลี้ยงของปู) และอ้อม (อัญชิสรา เลี้ยวไพโรจน์ - พี่ต่างมารดาของปู) รังแกไม่ว่าจะเป็นการกลั่นแกล้งให้ปูต้องเจ็บตัวหรือจะเป็นการใส่ร้ายป้ายสีก็ตาม และผู้วิจัยยังได้ยินเสียงคุณภาพวรรณถอนหายใจคล้ายโล่งใจเมื่อมีผู้คลี่คลายสถานการณ์ในละครให้ดีขึ้นได้

คุณวัลภา ชูมี กล่าวถึงความผูกพันที่มีให้ตัวละครทั้ง 3 ใน ละครโทรทัศน์เรื่องสามหนุ่มสามมุมว่า ช่วงที่ละครเรื่องสามหนุ่มสามมุมออกอากาศ ตนชื่นชอบและรู้สึกเอ็นดูตัวละครทั้ง 3 ตัว และถึงแม้ว่าคุณวัลภาจะไม่ได้เอ่ยชื่อตัวละคร แต่ลักษณะนิสัย เป็นลักษณะนิสัยของตัวละคร

“ น่าเอ็นดูดี ทั้ง 3 คน วันเสาร์ก็เย็น ๆ ก็ดูเรื่องนี้ เค้าน่ารักใคร่ใคร่ใคร่ ครอบครัวยุคใหม่ ๆ ก็อยากมีครอบครัวยุคใหม่นะ ป้าชอบมอส มันทะเล้นดี ชอบกวนนี่ ๆ มัน แต่จริง ๆ ป้าว่ามันไม่ได้กวนมากมายหรอก แต่เอาแต่ใจบ้างตามประสาน้องสุดท้อง ใจ 2 คนนั้นก็โต ๆ กันหมดแล้ว ” (วัลภา ชูมี : สัมภาษณ์ 9 พฤษภาคม 2542)

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยยังพบว่า นอกจากความสัมพันธ์เชิงบวกที่ผู้ชมมีต่อตัวละคร จะเป็นลักษณะของการชื่นชม เห็นอกเห็นใจ ให้กำลังใจ หรือสงสารแล้ว บางครั้งผู้ชมยังรู้สึกหงุดหงิด ไม่เข้าใจ และอึดอัดกับการกระทำของตัวละครที่เป็นคนดีอีกด้วย และจะอยากให้ตัวละครกระทำตามที่ตนต้องการ

“ มีคิดบ้าง ประมาณทำไมโง่งอย่างนี้ ” (ปราโมทย์ แดงสุวรรณ : สัมภาษณ์ 26 พฤศจิกายน 2543)

คุณสุรชัย นवलพลับ กล่าวว่าบางครั้งตนรู้สึกไม่เข้าใจกับการกระทำของตัวละครที่เป็นคนดี

“ ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า ทำไมเขาไม่สู้ ไม่เถียง เป็นผมผมเถียงตาย แล้วถ้าใครทำนองผม อย่างนี้ผมไปต่ออัยมันแล้ว คิดครับ ทำไมไม่พูดวะ อะไรแบบนี้ ” (สุรชัย นवलพลับ : สัมภาษณ์ 12 พฤศจิกายน 2543)

จากละครโทรทัศน์เรื่องดวงไฟกับพายุ คุณถนอม กาปีตากล่าวว่า “ อยากให้พระเอกได้ตอบแม่บ้าง เพราะแม่จะหาว่าพระเอกฆ่าพี่ชายตลอด แล้วแม่ก็จะด่าตลอด พระเอกมันไม่ยอมตอบได้เลย อึดอัด ถ้าตอบแทนได้ก็จะตอบไปแล้ว ” (ถนอม กาปีตา : สัมภาษณ์ 12 พฤษภาคม 2542)

ความสัมพันธ์เชิงลบ

ผู้วิจัยยังพบว่า ผู้ชมมีความสัมพันธ์เชิงลบต่อตัวละคร ตัวร้าย ซึ่งความสัมพันธ์นี้จะมีลักษณะเป็นความรู้สึก ไม่ชอบหรือเกลียดการกระทำที่ตัวละครตัวร้ายกระทำต่อตัวละครตัวดี นั้น เพราะเมื่อผู้ชมเกิดความรู้สึกทางบวกต่อตัวละครตัวดีแล้ว การที่มีผู้มาทำร้ายหรือกลั่นแกล้งผู้ที่ตนชื่นชอบก็ย่อมเกิดความไม่พอใจ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์นี้จะเกิดขณะชมละคร หรือเป็นช่วงที่ละครออกอากาศ ผู้ชมจะไม่ชอบบทบาทร้าย และจะรู้สึกสะใจเมื่อตัวร้ายได้รับการลงโทษ

“ เกลียดสุวัจจนี่มาก ชอบรังแกดาวพระศุกร์ นิสัยไม่ดีเลย พูดได้อย่างเดียวเลยว่าเกลียดมาก มันมาด่าดาวพระศุกร์ของเรา ” (วิลาณี เดชมณี : สัมภาษณ์ 4 พฤษภาคม 2542)

จากกรณีของคุณวิลาณี จะเห็นได้ว่าถึงแม้ว่าคุณวิลาณีจะกล่าวอย่างไม่ชอบคุณสุวัจจนี่ แต่จริง ๆ แล้วสามารถวิเคราะห์ได้ว่าคุณวิลาณีเกลียด มาหยารัศมี คนที่รังแกดาวพระศุกร์ไม่ใช่คุณสุวัจจนี่ เพราะ คนที่รังแกดาวพระศุกร์ไม่ใช่ คุณสุวัจจนี่ หากแต่เป็นมาหยารัศมี ตัวละครร้ายในเรื่อง อย่างไรก็ตามการที่คุณวิลาณีเกลียดมาหยารัศมี ก็อาจเป็นแนวทางให้คุณวิลาณีไม่ชอบคุณสุวัจจนี่ไปด้วยได้ หากว่าคุณวิลาณีวาดภาพคุณสุวัจจนี่ว่ามีลักษณะเดียวกับมาหยารัศมี

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับตัวละคร เป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่ละครออกอากาศ ดังนั้นเมื่อละครออกอากาศอยู่และผู้ชมกล่าวถึงสาเหตุที่ชอบหรือไม่ชอบตัวแสดงโดยอ้างถึงลักษณะนิสัยและการกระทำของตัวละคร ก็จัดว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ผู้ชมมีต่อตัวละคร เพราะสิ่งที่ผู้ชมรับรู้อยู่ในขณะชมละครนั้น บุคคลที่อยู่เบื้องหน้า คือพระเอก นางเอก นางอิจฉา ตัวโกง ไม่ใช่ตัวแสดง แต่อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับตัวละครก็สามารถพัฒนาเป็นความ

สัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับตัวแสดงได้ หากผู้ชมชมละครแล้ว สร้างภาพตัวแสดงจากบทบาท แม้ละครจบไปแล้ว ผู้ชมก็จะกำหนดภาพนั้นให้กับตัวแสดง

2. ความสัมพันธ์กับตัวแสดง

ความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดงนั้น เป็นความสัมพันธ์เชิงบวก และลบต่อตัวตนจริง ๆ ของตัวแสดง ไม่ได้เป็นความสัมพันธ์กับบทบาทในละคร แต่อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับตัวแสดงมีพื้นฐานมาจาก ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับตัวละคร ซึ่งเกิดจากการจินตนาการและการรับรู้ภาพ เรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้ชมส่วนหนึ่ง มีความสัมพันธ์กับตัวแสดง โดยชอบหรือเกลียดตัวแสดง สืบเนื่องมาจากบทบาทที่ได้รับ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่า บางครั้งแม้ผู้ชมจะมีความสัมพันธ์กับตัวละคร แต่ความสัมพันธ์นั้นไม่ได้เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความสัมพันธ์ต่อตัวแสดง

จากการวิจัยลักษณะความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างผู้ชมละครโทรทัศน์ในเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานีกับตัวแสดงในละครโทรทัศน์พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับตัวแสดงนั้นมี 3 ลักษณะ และมีทั้งความสัมพันธ์เชิงบวกและเชิงลบ

ความสัมพันธ์เชิงบวก

ความสัมพันธ์ในระดับเชื่อว่าตัวแสดงมีลักษณะตามบทบาทในละคร

ในกรณีนี้ผู้ชมจะชื่นชอบตัวแสดงอย่างเห็นได้ชัด แม้ละครจบไปแล้วก็ยังเป็นเช่นนั้นอยู่ และหากผู้ชมชื่นชอบตัวแสดงและเชื่อว่าตัวแสดงมีลักษณะตามบทบาทแล้ว ตัวแสดงจะสามารถเป็นเสมือนผู้นำทางความคิด หรือเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตของผู้ชมได้ และผู้ชมก็จะเชื่อในความคิดของตัวแสดงอีกด้วย

คุณดนตรี วงศ์ทองแก้วอายุ 15 ปี ปัจจุบันเป็นนักเรียนชั้น ม. 3 โรงเรียนสุราษฎร์ธานี เป็นผู้หนึ่งที่ชื่นชอบ คุณเกริกพล มัสยวาณิช เป็นพิเศษ เนื่องจากครั้งหนึ่งคุณเกริกพล เคยแสดงนำในเรื่องทอฝันกับมาวิน และตัวละครที่คุณเกริกพลรับบทนั้น มีลักษณะชีวิตใกล้เคียงกับชีวิตจริงของคุณดนตรี ทำให้คุณดนตรีเข้าใจว่าคุณเกริกพลคือมาวินและมีชีวิตใกล้เคียงกับตน คุณดนตรีจะพยายามดำเนินชีวิต หรือคิดคล้าย ๆ กับคุณเกริกพล นอกจากนี้ ยังเชื่อในความคิดของคุณเกริก

พล คุณดนตรีกล่าวว่า “อยากเป็นเหมือนพี่เขา ตอนนี้ก็ให้เขาเป็นที่หนึ่งเลย... ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้เขาเป็นพี่ชายผม แต่มันคงเป็นไปได้อยู่แล้ว ก็แค่คิดว่าถ้าผมเจอ ผมจะถามว่าทำยังไงพอถึงจะเข้าใจผม ผมอยากเหมือนพี่พลูคามากเลย ไว้ผมยาวได้ก่อน แล้วผมจะไปตัดเอาทรงพี่พลูคเลย หล่อดี (ดนตรี วงศ์ทองแก้ว : สัมภาษณ์ 2 พฤษภาคม 2542)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้ชมอย่างคุณดนตรี เป็นผู้ชมที่เอาตัวเองไปปะปนกับเนื้อหาและตัวละคร อย่างเต็มที่ ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าคุณดนตรีมีชีวิตที่ใกล้เคียงกับเนื้อหาและชีวิตของตัวละคร เมื่อได้ชมละครที่ใกล้เคียงเรื่องของตนเอง ก็ไม่สามารถแยกตัวเองออกจากละครได้ คุณดนตรีจึงมีความสัมพันธ์กับตัวละคร และทำให้เกิดภาพเกี่ยวกับตัวแสดงว่าต้องเป็นอย่างไรในละคร คิดว่าชีวิตของตัวเองแสดงนั้นเป็นเหมือนอย่างไรในละคร และก็คิดที่จะดำเนินชีวิตให้เหมือนอย่างไรในละคร นำแนวทางแก้ปัญหาของตัวเองมาใช้กับชีวิตของตนเอง และยกย่องตัวแสดงเนื่องจากว่าสามารถแก้ปัญหาที่เขาประสบได้

คุณ ช. กิรติ ศิริบุญย์ กล่าวว่า “ อีกอย่างที่ได้เห็นได้ชัดที่สุดเลยนะคะคือ ถ้าเกิดการหลงใหลขึ้นมาแล้วละก็ พวกวัยรุ่นเนี่ยก็จะยกให้คน ๆ นั้นเป็นฮีโร่ในดวงใจเลยละ เพราะว่าวัยรุ่นต้องการฮีโร่ ยิ่งจะสังเกตเห็นได้ชัดนะคะว่า วัยรุ่นพวกนี้จะให้ความสำคัญ ยกตัวอย่างพวกนักแสดง นักร้องนะ วัยรุ่นจะเห็นว่าคนพวกนี้เท เขาทำอะไรก็ทำตาม เขาเป็นอย่างไร แต่งตัวอย่างไร ก็พยายามเลียนแบบ ซึ่งบางครั้งสังเกตมัยคะว่ามันอาจจะกลายเป็นภาพที่ถูกสร้างขึ้นมาจากละครหรือจากการออกเทป พอวัยรุ่นเห็นคนเหล่านี้ทางละคร ทางเวทีคอนเสิร์ต หรือจากการโปรโมทอะไรก็แล้วแต่จะทำให้วัยรุ่นเข้าใจอย่างที่เขาเห็นนั่นแหละคะ ” (ช.กิรติ ศิริบุญย์ : สัมภาษณ์ 22 มิถุนายน 2542)

ความสัมพันธ์ในระดับไม่แน่ใจว่าตัวแสดงมีลักษณะตามบทบาทในละครหรือไม่

ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้ เป็นความสัมพันธ์ ที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดงที่ชื่นชอบ โดยผู้ชมจะรู้สึกว่าคุณชอบตัวแสดงนั้นส่วนหนึ่งมาจากการสร้างภาพจากละครโทรทัศน์ และอีกส่วนหนึ่งมาจากสื่อ ดังนั้นถึงแม้ผู้ชมจะชอบตัวแสดง แต่ผู้ชมก็ไม่ได้ตัดสินว่า ตัวแสดงเป็นคนดี กล่าวคือยังไม่แน่ใจว่าคนที่ชอบนั้นเป็นคนดีหรือไม่

“ พี่ชอบสุนันท์ เค้กก็ดูเรียบริ่อยดีอะนะ แต่ว่า อันนี้ก็ไม่รู้ว่าเรียบริ่อยจริง ๆ อย่างที่เห็นในละครหรือเปล่า แต่ว่าชาวเสีย ๆ หาย ๆ ก็ไม่ค่อยมี... ไซ้ พี่ชอบที่เค้าเล่นละคร ละครเค้าก็ดูทุกเรื่อง... ไม่พี่ไม่คิดว่า ในละครเค้าเป็นคนน่าสงสารแล้วจริง ๆ เนี่ยเค้าต้องน่าสงสาร จริง ๆ เค้าอาจ

จะเป็นคนที่มีพร้อมทุกอย่างก็ได้ แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นดีหรือไม่ดี แต่พี่ชอบนะ " (ปิยนางุ แดงสุวรรณ : สัมภาษณ์ 4 พฤษภาคม 2542)

ความสัมพันธ์ในระดับผู้ชมตัดสินใจแสดงจากสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์

จากการวิจัยพบว่า ผู้ชมที่มีการแยกแยะภาพในละครโทรทัศน์ได้อย่างดีนั้น จะไม่นำตนเองไปยึดติดอยู่กับภาพที่ได้รับรู้จากละคร กรณีนี้ผู้ชมจะมีความรู้สึกคล้อยตามละครโทรทัศน์ไปบ้าง แต่เมื่อละครจบลงความรู้สึกคล้อยตามนั้นก็จบลงไปด้วย การตัดสินใจว่าตัวแสดงใดดีหรือไม่ดีของผู้ชมกลุ่มนี้ จะตัดสินใจจากประสบการณ์ของตนเอง และสิ่งแวดล้อม

คุณฉัตรชัย ทองชิต กล่าวว่า " ก็ไม่ได้รู้สึกกับเค้าพิเศษยังไง มันก็ดารานะ แต่ดาราก็คือดารา เค้าก็น่าชื่นชม คนที่ชอบก็ชอบแต่ก็ชื่นชมเท่านั้นเอง ไม่ใช่ว่าต้องคลั่งไคล้ ดาราก็ไม่ได้ดีเด่น เค้าก็คนธรรมดาแต่ก็เก่ง แค่นั้น รู้จักแคไหน ก็รู้จักผิวเผินมานะ รู้ว่าเธอสูวนันท์เป็นดาราดัง เรียนเก่ง ไม่ได้รู้ละเอียดกว่านี้แต่ถามว่าชอบไหม ชอบ เขาสวย ตอนดูละครก็เออ อาจจะมีแวบ ๆ อินไปบ้าง แต่ว่าละครจบเราก็นึกได้ว่ามันเป็นการแสดงไม่ใช่เรื่องจริง " (ฉัตรชัย ทองชิต : สัมภาษณ์ 20 พฤษภาคม 2542)

ความสัมพันธ์เชิงลบ

ความสัมพันธ์ในระดับเชื่อว่าตัวแสดงมีลักษณะตามบทบาทในละคร

กรณีที่ผู้ชมเชื่อว่า ตัวละครและตัวแสดงมีลักษณะเหมือนกันนั้น เกิดจากการที่ผู้ชมเข้าถึงบทบาทการแสดงของตัวแสดงนั้นจนไม่สามารถแยกออกว่าสิ่งใดจริง สิ่งใดไม่จริง กรณีนี้ผู้ชมจะเชื่อมั่นในความเข้าใจ และความรู้สึกของตนเอง ตลอดจนเชื่อว่าภาพที่ตนสร้างขึ้นเป็นภาพที่ถูกต้อง และยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ไม่ว่าจะได้รับข้อมูลใหม่หรือไม่ ในกรณีที่เป็นการสัมพันธ์เชิงลบไม่ชอบและเกลียดตัวแสดงอย่างเห็นได้ชัด แม้ละครจบไปแล้วก็ยังเป็นเช่นนั้นอยู่

คุณพวงทอง ทิพย์สุวรรณกล่าวว่า ตนไม่ชอบคุณสุวัจจณี เพราะร้ายและนิสัยไม่ดี " แสดงว่าตัวจริงมันก็ต้องร้ายไม่แพ้ในละคร ไม่อย่างนั้นคงไม่มีใครให้มันเล่นบทรอบนี้ตลอดหรอก ถ้าเป็นคนดีจริง ก็คงได้รับบทดี ๆ เรียบร้อยบ้าง อาจจะเป็นนางเอกไปแล้วก็ได้ แต่ไม่ใช่ " (พวงทอง ทิพย์สุวรรณ : สัมภาษณ์ 7 พฤษภาคม 2542)

นอกจากนี้ในกรณีนี้ผู้ชมบางคน เมื่อสร้างภาพต่อตัวแสดงไว้ในใจของตัวเองแล้ว ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงยากหรืออาจจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย กล่าวคือ ชอบอย่างไรก็ชอบอย่างนั้น หรือไม่ชอบอย่างไรก็ไม่ชอบอย่างนั้น

" เกลียด ใจ...ใครนะที่ปากหนา ๆ ตาโต ๆ เกลียดมัน.....มันฆ่าลูกเมียมัน ตั้งแต่นั้นเกลียดไม่ดูมันเลย " (เสี่ยม วาริระนิช : สัมภาษณ์ 1 พฤษภาคม 2542)

จากกรณีของคุณเสี่ยมพบว่าคุณเสี่ยมติดภาพของ รัชช เทิดวงศ์ ในละครเรื่องเจ้ากรรมนายเวร ซึ่งในบทดังกล่าวคุณรัชชจำเป็นต้องฆ่าเมียและลูกของตัวเอง ทำให้คุณเสี่ยมมีความรู้สึกในแง่ลบต่อคุณรัชช เมื่อผู้วิจัยบอกว่านั้นเป็นเพียงการแสดงคุณเสี่ยมก็ไม่สนใจและกล่าวว่าจะไม่ชมละครที่คุณรัชชเล่นอีก และขณะนี้คุณเสี่ยมก็ไม่ชอบคุณรัชช

กรณีของคุณคาเมล ซาลวาลา ผู้ซึ่งมักจะรับบทร้ายเป็นประจำ และมักจะเอาจริงเอาจังสมบทบาทกับการแสดงทุกครั้งบวกกับข่าวที่สื่อเสนอออกมา ทำให้ผู้ชมอินและคิดว่าตัวจริงเขาเหมือนในละคร ทำให้เกิดผลกระทบต่อธุรกิจ คุณคาเมล ซาลวาลา กล่าวว่า

" คนคิดว่าผมอารมณ์ร้าย จริง ๆ มันมีที่มา ซึ่งกับภาพตรงนี้ ทำให้ธุรกิจของผมคือ ร้าน 825 แกลอรี แอนด์ อาร์ต ที่ผมทำอยู่ก็มีผลไปด้วย คือพอเขารู้ว่าเป็นร้านผมเขาก็จะไม่ซื้อ แต่ก็พิเศษเฉพาะบางคนเท่านั้น " (คาเมล ซาลวาลา : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ข่าวสด 11 มีนาคม 2542)

ความสัมพันธ์ในระดับไม่แน่ใจว่าตัวแสดงมีลักษณะตามบทบาทในละครหรือไม่

ความสัมพันธ์ในระดับไม่แน่ใจว่าตัวแสดงมีลักษณะตามบทบาทในละครหรือไม่นั้น เป็น การที่ผู้ชมชมละคร แล้วเริ่มสร้างภาพตัวแสดง แต่ก็ยังไม่มั่นใจว่า ภาพที่ตนสร้างนั้นถูกต้องหรือไม่ เป็นความชอบและความไม่ชอบระดับธรรมดา ไม่รุนแรงเหมือนกรณีแรก

จากการวิจัยพบว่า กรณีนี้ ผู้ชมสามารถแยกแยะออกได้บ้างว่า สิ่งที่เห็นในละครโทรทัศน์ เป็นเพียงการแสดง แต่ส่วนหนึ่งติดก็ยังคงติดภาพบทบาทจากละครอยู่บ้าง และข่าวสารจากสื่ออาจ สร้างความไม่แน่ใจให้ผู้ชมได้ เช่น ผู้ชมอาจจะลังเลในการตัดสินใจว่าตัวแสดงนั้นดีหรือไม่ดี ประสิทธิภาพเท่าไรบ้างบอกว่าไม่ดี แต่ข่าวสารข้อมูลจากสื่อบอกว่าดี ผู้ชมจึงยังไม่สามารถตัดสินใจได้

คุณพรทิพย์ ตั้งตระกูล กล่าวว่าตนไม่ชอบคุณก็มยฺริญ เพราะชมจากละครแล้วเข้าใจว่าคุณมยฺริญคงจะมีลักษณะเหมือนในละครโทรทัศน์ แต่อย่างไรก็ตามคุณพรทิพย์ก็ยังไม่มั่นใจว่าคุณมยฺริญเป็นอย่างไรที่ตนเข้าใจหรือไม่ คุณพรทิพย์จึงเพียงแต่ไม่ชอบคุณมยฺริญ แต่ก็ไม่ได้ตัดสินว่าคุณมยฺริญเป็นคนดีหรือไม่ดี

" อีกอย่างเราก็พอรู้ว่าเค้าร้ายเพราะเป็นบทบาท ไม่รู้ว่าจริง ๆ เค้าเป็นอย่างนั้นหรือเปล่า"
(พรทิพย์ ตั้งตระกูล : สัมภาษณ์ 6 พฤษภาคม 2542)

คุณมุกิตา ทองชาติ กล่าวว่า " กิ๊ก ที่ไม่ใช่กิ๊กส์ว้จจนี่ เออใช่กิ๊ก มยฺริญ สวยดี แต่อ้อร้อแปร่น ๆ หมั่นไ้หมั่นนิ เมื่อก่อนมีอยู่คน ใ้ปุ่ กนกวรรณ เป้นแหรน แต่เดี๋ยวนี้เฉย ๆ แล้ว " (มุกิตา ทองชาติ : สัมภาษณ์ 16 พฤษภาคม 2542)

คุณ ไกรสิทธิ์ จิตราภิรมย์ กล่าวว่า " แยกแยะออกว่าอันนั้นมันละคร เป็นการแสดง แต่ก็เพราะเขาแสดงเก่ง จนตอนนั้นก็มึนไปบ้างว่าเขาร้าย แต่ก็ไม่มีอะไร ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาดีหรือไม่ดี เพราะถ้าจะบอกว่า คนนี้เล่นร้ายนิสัยต้องเลว มันก็ไม่ถูก เค้าอาจจะเป็นคนดี แต่มาเล่นบทร้าย อันนี้ไม่แน่ใจ วัดไม่ได้หรอก ชาวที่ออกมาตามหนังสือพิมพ์ตามที่วิ ก็ไม่รู้จริงไม่จริง ยังไม่รู้ต้องให้รู้จักเขาก่อนถึงจะบอกได้ว่าเขาดีไม่ดี นะ" (ไกรสิทธิ์ จิตราภิรมย์ : สัมภาษณ์ 20 พฤษภาคม 2542)

ความสัมพันธ์ในระดับผู้ชมตัดสินตัวแสดงจากสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์

จากการวิจัยพบว่า ผู้ชมที่มีการแยกแยะภาพในละครโทรทัศน์ได้อย่างดีนั้น จะมีความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริง กับตัวแสดงในปริมาณน้อย กล่าวคือ ผู้ชมจะแยกความเป็นละครและความเป็นตัวแสดงออกจากกันได้อย่างชัดเจน และคิดว่าตัวแสดงก็คือคน ๆ หนึ่ง ที่มีความสามารถในการแสดงบทบาทที่ได้รับ จนทำให้ผู้ชมชอบหรือเกลียดได้ แต่ก็ยังเป็นเพียงเฉพาะตอนชมละครเท่านั้น ผู้ชมกลุ่มนี้จะไม่นำตนเองไปยึดติดอยู่กับภาพที่รับรู้จากละคร

" ดาราก็คือดารา เขาก็เป็นคนธรรมดาๆ คนหนึ่ง บางทีอาจจะไม่ชอบเขา ก็เพราะ เห็นในละคร แต่สำหรับผม ผมจะดูจากหลาย ๆ ทาง ว่าคนนี่ดีจริงไหม หรือว่าคนนี่ไม่ดีหรือเปล่า มันก็เหมือนเราดูคน ๆ หนึ่งที่เรารู้จัก ถ้าเป็นพวกดารา ก็อาศัยอ่านข่าว แล้วก็ทีพอรู้มาแล้ว อย่างเช่นเคยรู้มาบ้าง ว่า พิท ทองเจือ เขายังไง ร้ายนะ ร้ายแบบซีโกง ก็อย่างเพิ่งเชื่อก่อน พอมีข่าวแบบนี้

บ่อย ๆ ก็เลยเชื่อ สงสัยจะจริง ส่วนใหญ่ถ้าเป็นดารา ก็จะดูว่า ดาราดี ๆ ก็เป็นคนที่ไม่ค่อยมีข่าวชู้สาว ไม่มีชวาวยาเสพติด ไม่เกเร ก็ดีแล้ว ” (ปัญญา วงศ์ทองแก้ว : สัมภาษณ์ 19 พฤษภาคม 2542)

อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับตัวละคร และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมและตัวแสดงมีข้อแตกต่างอยู่เพียงเล็กน้อยคือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมและตัวละคร จะมีระยะเวลาสั้น ๆ คือในขณะที่ชมละคร หรือเฉพาะช่วงเวลาที่ละครออกอากาศ แต่ความสัมพันธ์กับตัวละครนี้สามารถพัฒนาเป็นความสัมพันธ์กับตัวแสดงได้ หากผู้ชมจินตนาการขณะชมละคร จนสร้างภาพให้ตัวแสดงมีลักษณะเดียวกับบทบาทที่ได้รับ ก็จะทำให้ความสัมพันธ์ที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดงมีลักษณะเดียวกับความสัมพันธ์ต่อตัวแสดงได้

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับตัวแสดงนั้น จะมี 3 ลักษณะ ปัจจัยสำคัญเริ่มต้นจากการที่ผู้ชมมีความสัมพันธ์กับตัวละคร และระยะเวลาที่ผู้ชมมีความสัมพันธ์กับตัวแสดงนั้นจะยาวนานกว่ากับตัวละคร เพราะโดยปกติเกิดขึ้นขณะชมละครและต่อเนื่องจนกระทั่งละครจบ

การแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดง

เมื่อมนุษย์มีความสัมพันธ์ทางสังคมเกิดขึ้น ต่างก็จะมีการแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์ ไม่ว่าจะป็นทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ เช่น การมอบของกำนัลแด่คนที่เราพึงพอใจ การมีปฏิริยาต่อบุคคลที่เราไม่พึงพอใจ และไม่เพียงแต่การมีความสัมพันธ์ทางสังคมจริง ๆ เท่านั้น การมีความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงก็เช่นกันที่มีการแสดงออก ถึงแม้ว่าจะเป็นการแสดงออกเพียงฝ่ายเดียวก็ตาม ในการวิจัยนี้พบว่า ผู้ชมมีปฏิริยาและการแสดงออกต่อตัวแสดงในละครโทรทัศน์จริง ๆ

อย่างไรก็ตามการแสดงออกที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดงนั้น มีสาเหตุมาจากการที่ผู้ชมมีการสร้างภาพของตัวแสดง เมื่อผู้ชมสร้างภาพ ผู้ชมจะเกิดความเข้าใจ ว่าตัวแสดงนั้น เป็นอย่างไรที่ตนคิด ซึ่งภาพที่สร้างโดยปกติแล้ว ผู้ชมจะสร้างจากจินตนาการขณะชมละคร Kenneth E.Boulding (1956) กล่าวว่า เมื่อบุคคลมีภาพลักษณะต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในความรู้สึกนึกคิดของตนแล้ว ภาพลักษณะนั้นจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล

เช่นเดียวกันเมื่อผู้ชมมีภาพลักษณ์ต่อตัวแสดง ผู้ชมก็จะมีพฤติกรรมต่อตัวแสดงตามภาพลักษณ์นั้น เช่น หากผู้ชมเชื่อว่า ตัวแสดงนั้นเป็นคนดี ผู้ชมรู้สึกชอบ พฤติกรรมที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดง ก็เป็นไปในเชิงบวก ในทางกลับกัน หากภาพลักษณ์ที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดง ไม่ดี ผู้ชมก็จะมีพฤติกรรมต่อตัวแสดงในทางลบ ซึ่งรูปแบบของพฤติกรรม เป็นได้ทั้ง ทางความคิด คำพูด และการกระทำ

การวิจัยครั้งนี้ในการแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดงนั้น เป็นไปได้หลายทาง ไม่ว่าจะเป็นการแอบชื่นชม การให้สิ่งของ เป็นต้น แต่จากการวิจัยพบว่าการแสดงออกที่ผู้ชมที่เป็นกลุ่มเป้าหมายมีต่อตัวแสดงนั้น แบ่งได้เป็น 3 ประเภทคือ การแสดงออกทางความคิด ทางคำพูด และ การแสดงออกทางการกระทำในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งเป็นการแสดงออกของผู้ชมในเชิงบวกและลบ

การแสดงออกในเชิงบวก

การแสดงออกทางความคิด

การแสดงออกทางความคิดที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดงในละครโทรทัศน์ไทยในเชิงบวกนั้น เป็นได้ทั้งความรู้สึกนึกคิดในขณะที่ชมละครโทรทัศน์ และขณะที่ไม่ได้ชมละครโทรทัศน์ โดยปกติจะเป็นความคิดหรือความรู้สึกที่ดี ๆ ตลอดจนความสงสัยที่มีต่อตัวแสดงขณะเกิดเหตุการณ์บางอย่างในละครโทรทัศน์ นั้นเพราะเหตุการณ์ในละครจะทำให้ผู้ชมเกิดจินตนาการว่า ตัวแสดงที่ตนชอบ กำลังอยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ การแสดงออกทางความคิดจะแสดงออกโดยเป็นความคิดที่อยากจะ เป็น อยากรู้อย่างที่ตัวแสดงตัวนั้นเป็นหรือทำ หรือปรารถนาจะแสดงออกอื่น ๆ ในเชิงบวก แต่มิได้กระทำจริง ทั้งหมดล้วนแต่เป็นความปรารถนาทั้งสิ้น

การแสดงออกทางความคิดนั้น หากเกิดขึ้นในกรณีที่ผู้ชมกำลังชมละครโทรทัศน์อยู่ จะ เป็นไปในลักษณะของความอยากให้ตัวแสดง เป็นอย่างที่คุณผู้ชมผู้นั้นอยากให้เป็น เช่น อยากให้ตัวแสดงที่ตนชื่นชอบ ตอบโต้ตัวแสดงที่ตนไม่ชอบในละครโทรทัศน์ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม หรืออาจจะอยากให้ตัวแสดงเปลี่ยนแปลงบุคลิกลักษณะนิสัย

“ ส่วนมากเขาจะชอบตรงที่อยากให้ผู้อื่น ไม่อยากให้คนแก่ง เพราะเวลามีคนแก่งแล้ว เห็นพี่น้องร้องไห้ จะไม่ชอบ ” (กุลสตรี ศิริพงษ์ปรีดา : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ข่าวสด 4 มิถุนายน 2542)

นอกจากนี้การแสดงออกทางความคิดยังสามารถวัดได้จากความเชื่อที่ว่าตัวแสดงนั้นเป็น
 อย่างที่เห็นในละครจริง ๆ ซึ่งเป็นการแสดงออกอย่างเห็นได้ชัดว่าเชื่อ

" ฟีดแบ็คละครดีมาก โดยเฉพาะคนจีนจะเชื่อว่าจอยเป็นนักแสดงจริงจัง ๆ ก็รู้สึกปลื้มคะ
 " (ศิริลักษณ์ ผ่องโชค : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ข่าวสด 3 พฤษภาคม 2542)

จากการวิจัยพบว่า ผู้ชมอยากให้ตัวแสดงเป็นไปอย่างที่ใจตนต้องการ บางครั้งก็ไม่พอใจ
 การกระทำของตัวละครที่ตนชอบ เช่นพระเอก - นางเอก หากทั้งพระเอกและนางเอกดำเนินบท
 บาทไม่ตรงกับใจตน แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ชมก็ยังชื่นชอบตัวละครและตัวแสดงเหล่านั้นอยู่ดี

คุณวิชัย วิเวกกิ่ง ประกอบอาชีพค้าขาย ให้เหตุผลสนับสนุนการแสดงออกทางความคิด
 ขณะชมละครโทรทัศน์ว่า " หงุดหงิดเหมือนกันเวลาดูละครบางเรื่อง เหมือนจะไร้สาระ ไม่เข้าใจว่า
 นางอิจฉาขัดขวางพระเอกแล้วทำไมนางเอกไม่สู้...ชอบแต่ไม่ยอมให้โง่ " (วิชัย วิเวกกิ่ง :
 สัมภาษณ์ 11 พฤษภาคม 2542)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีโอกาสร่วมชมละครโทรทัศน์กับกลุ่มเป้าหมายบางท่าน ซึ่งก็ทำ
 ให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสในการสังเกต และจากการสังเกตพบว่า ผู้ชมจะยิ้มเมื่อตัวแสดงกระทำในสิ่งที่
 ตนพอใจหรือมีความสุขสมหวัง และจะร้องไห้ นอกจากนี้ผู้ชมยังมีสีหน้าเป็นกังวลเมื่อตัวแสดงที่
 ตนชื่นชอบทุกขใจหรือเจอปัญหา

จากการสังเกตพฤติกรรมของคุณณาพรรณ ศรีวิเศษ ขณะชมละครโทรทัศน์เรื่อง " ตันรัก "
 ทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 พบว่า คุณณาพรรณมักจะมีสีหน้าอึดอัด คิ้วขมวดเป็น
 ประจำเมื่อปู (วรณช วงษ์สุวรรณ - นางเอกในเรื่อง) ถูกรักเร่ (อภิรดี ภวภูตานนท์ - แม่เลี้ยงของปู)
 และอุ้ม (อัญชิสรา เลี้ยวไพโรจน์ - พี่ต่างมารดาของปู) รังแกไม่ว่าจะเป็นการกลั่นแกล้งให้ปูต้อง
 เจ็บตัวหรือจะเป็นการใส่ร้ายป้ายสีก็ตาม และผู้วิจัยยังได้ยินเสียงคุณณาพรรณถอนหายใจคล้าย
 โลงใจเมื่อมีผู้คลี่คลายสถานการณ์ในละครให้ดีขึ้นได้

การแสดงออกทางคำพูด

การแสดงออกทางคำพูดที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดงนั้นในเชิงบวกก็มักจะเป็นคำชม หรือเป็นการพูดคุยกันระหว่างผู้ชมด้วยกันเกี่ยวกับตัวแสดงที่พวกเขาชอบ โดยเป็นการพูดถึงในเรื่องที่ดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของลักษณะนิสัย หน้าที่การงาน หรือแม้แต่เรื่องชีวิตทั่วไป

" ก็เคยเจอหมีว (ลลิตา) ที่สทไทย² ไม่กล้าอะไรมาก บอกแก้คำเดียวว่า สวยครับ แล้วไม่กล้าพูดต่อ แก่ขี้มให้ผมทีหนึ่ง แล้วผมก็กลับมาคุยเรื่องแก้กับเมียที่บ้าน...ความจริงอยากคุยด้วยนาน ๆ แต่อย่างทีบอกว่าไม่กล้า ตั้งใจว่าอยากถามตั้งหลายอย่าง แต่สุดท้ายได้คำเดียว ก็กลับมาบอกเมียว่าสวยกว่าในทีวีตั้งเยอะ ไม่หยิ่งเลย อะโรยแบบนี้ " (ถนอม กาปีตา : สัมภาษณ์ 12 พฤษภาคม 2542)

นอกจากนี้โดยปกติแล้วผู้ชมจะแสดงออกทางคำพูดด้วยการวิพากษ์วิจารณ์กันถึงละครที่ติดตามเป็นประจำ และเป็นที่รู้จัก กล่าวคือหากดูละครเรื่องเดียวกันก็จะมีการนำมาวิพากษ์วิจารณ์กัน โดยหากเป็นในเชิงบวกจะเป็นการคุยชื่นชมตัวแสดง ให้ความเห็นนอกเหนือใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะในละครหรือชีวิตจริง ผู้วิจัยเคยได้ร่วมสนทนากับคุณวราภรณ์และคุณนภาพรรณโดยวิพากษ์วิจารณ์ละครเรื่อง " อาญารัก " ซึ่งคุณนภาพรรณและคุณวราภรณ์จะแสดงออกว่าเห็นใจ " เนียน " (แสดงโดย กมลชนก โกมลฐิติ) และ " เนื้อทอง " (แสดงโดย สิริยากร พุกกะเวส) ที่ถูก " คุณสน " (แสดงโดย จริญญา แอนโฟเน่) และ " นางช้อย " (แสดงโดย รัญญา ศิยานนท์) กลับแก้ง แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยสังเกตว่าคุณนภาพรรณ จะไม่เรียกชื่อตามตัวละคร แต่จะเรียกชื่อตามตัวแสดง เช่น ไอ้ฮ่อมนำสงสารเนอะ ถูกตบทั้งชาติเลย เก็บกต สวรรคุณวราภรณ์จะเรียกชื่อตามตัวละครและก็จะพูดว่า อยากตบอีช้อย เลวจริง ๆ

เมื่อได้รับการสอบถามจากผู้วิจัย กลุ่มผู้ให้ข้อมูลก็ยอมรับว่า มักจะนำเรื่องราวในละครมาพูดคุย วิพากษ์วิจารณ์ ตลอดจนพูดคุยเกี่ยวกับตัวแสดงทั้งที่ชื่นชอบและไม่ชื่นชอบ

" คุยกันเป็นประจำ ส่วนใหญ่จะคุยว่า เห็นใจนางเอก บางทีก็มานั่งด่านางอิจฉากัน ถามกันว่า เขาเข้าใจกันรึยัง แม่พระเอกเป็นไง " (พรทิพย์ ตั้งตระกูล : สัมภาษณ์ 6 พฤษภาคม 2542)

² สทไทย : ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ผู้ชมจะนำเอาเรื่องราว ชีวิตความเป็นอยู่ของตัวแสดงที่ตนรับรู้มา มาแลกเปลี่ยนกัน เพื่อเป็นการทราบข้อมูลใหม่ ๆ บางครั้งก็พูดคุยเกี่ยวกับข่าวที่ปรากฏทางโทรทัศน์และทางหน้าหนังสือพิมพ์ของตัวแสดงต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ชมส่วนใหญ่ก็เน้นที่จะวิจารณ์บุคลิกของตัวแสดง

" ส่วนใหญ่คุยเรื่องใครสวยใครหล่อ อย่างเช่น คนนั้นหล่อขึ้น สวยขึ้น หรือทำไมพักนี้ไอ้คนนี้น้ำมันอ้วนจัง ถ้าคุยจะคุยเรื่องแบบนี้มากกว่า มีคุยเรื่องละครบ้าง แต่ไม่บ่อยเท่าไร เพราะคนที่คุยด้วยประจำไม่ได้ดูละครประจำ คุยไม่รู้เรื่อง แต่ถ้าคุยกับคนที่ดูละครเรื่องเดียวกับเรามาจะ สนุกเลย " (อรอนงค์ เอี่ยมขำ : สัมภาษณ์ 16 พฤษภาคม 2542)

การแสดงออกทางการกระทำ

การแสดงออกทางสังคมถึงความจริงระหว่างผู้ชมและตัวแสดงในละครโทรทัศน์นั้น โดยปกติ เมื่อผู้ชมเกิดความสัมพันธ์แล้ว จะมีการแสดงออกทางการกระทำต่อตัวแสดงที่ชื่นชอบหลายทาง เช่น การเข้าไปขอลายเซ็น ขอถ่ายรูป การเข้าไปประชิดตัว การให้สิ่งของ เป็นต้น

" ก็ไม่คิดว่าถึงตอนนี้ละครจะจบไปแล้วจะมีคนจำรูปได้ ไปไหนมาไหนก็มีคนเข้ามาทักทายเรียกน้องดา ๆ บางคนก็เรียกยายดาหน้าอ ที่เจอแปลก ๆ ก็มีนะคะคือเขาเห็นเราแล้วเขาไม่แน่ใจว่าใช่หรือเปล่าเขาก็จะเดินตาม เขาบอกหน้าคุ้น ๆ เราบอกว่าใช่ เขาก็ว่าแล้วต้องใช่แน่เลย ขอลายเซ็นหน่อย พอได้ลายเซ็นเขาก็ไป " (มณฑนา ไหศิริ : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์เดลินิวส์)

" ตอนที่เล่นทอฝันกับมาวิน เด็ก ๆ จะเรียกพี่มาวิน เรื่องนี้คนอินเยอะมาก อาตุ-นพพล บอกว่า ไปอเมริกาเข้าร้านอาหารไทยมา 15 ร้าน กินฟรีทุกร้านเพราะเขาเห็นว่าเป็นพ่อมาวิน สาว ๆ ก็มี แต่มีอยู่คนหนึ่งเอาขนมมาให้ที่บ้านวันละ 2 ครั้ง...คิดว่าวันนั้นเขาคงขับตามไปที่บ้าน เพราะหลังจากนั้นฟลุคมีขนมกินทุกวันเลย เขาจะเขียนโน้ตว่า ทานให้หมดนะคะ อร่อย ไม่รู้เขารู้ได้ยังไงว่าฟลุคชอบคัสตาร์ด ที่ประทับใจจะเป็นพวกที่พับนกพับดาว หรือไม่ก็วาดรูปฟลุคมาให้ประทับใจมาก " (เกริกพล มัสยวานิช : บทสัมภาษณ์หนังสือแพรว)

" อย่างบีไป จ. อุทัยธานี แม่ค้าที่นั่นน่ารักมาก ให้ดอกไม้เป็นกำ ๆ เลย อย่าง จ. สุโขทัย เด็ก ๆ ก็เข้ามาขอลายเซ็น และก็มีแม่ค้าเอาฝรั่งลูกใหญ่มาให้ แถมปอกให้เสร็จเลย บีก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาอยากจะทำอะไร " (บัณฑิต สาวแก้ว : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ข่าวสด 18 มีนาคม 2542)

นอกจากการกระทำที่อยู่ในชั้นธรรมดา เช่น ขอลายเซ็น เขียนจดหมาย ให้ของแล้ว ยังมีการแสดงออกทางกระทำที่จัดอยู่ในชั้นรุนแรงอีกด้วย กล่าวคือ ผู้ชมบางคนจะพยายามประชิดตัวแสดงและแสดงการกระทำที่รุนแรงเช่น การทุบกระจก การบุกกรุกบ้านตัวแสดง เป็นต้น

" ตอนที่เดินทางนั้น บั๊วจะนั่งอยู่ในรถตู้ พอชาวบ้านเขารู้ว่าบั๊วนั่งอยู่ในรถตู้ก็จะมาส่งกระจกดูกัน ตอนแรกก็ปิดม่าน พวกเขาก็จะทุบกระจกบ้าง ทุบรถบ้าง เพื่อที่จะให้เปิดม่าน " (บั๊ว ชมพู ฟอรัค : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ข่าวสด)

จากการวิจัยพบว่า การแสดงออกทางกระทำต่อตัวแสดงที่ชื่นชอบของผู้ชมในจังหวัดสุราษฎร์ธานีนั้นปรากฏได้อย่างเห็นได้ชัดในกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักเรียนวัยรุ่น โดยการแสดงออกที่พบเห็นส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของการเขียนจดหมายไปหาตัวแสดงที่ผู้ชมเหล่านั้นชื่นชอบ เนื่องจากผู้ชมและตัวแสดงไม่ได้อยู่ในสังคมเดียวกัน ทำให้การแสดงออกค่อนข้างจำกัด

" เคยเขียนจดหมายไปหาคัทลียา แมคอินทอช 2 ครั้งคะ แต่เค้าไม่ตอบก็เลยไม่ได้ส่งไปอีก ตอนนั้นเขียนไปคุ้ยเฉย ๆ ขอรูกับลายเซ็น หาที่อยู่แทบตายแต่ไม่ตอบ แต่ถ้าเค้าตอบก็หุแล้วละพี่ เพราะเค้าไม่มีเวลามาหรรอก ชอบคัทลียาคะไม่ตอบไม่เป็นไร เพราะเขียนไปก็ไม่ได้หวังให้เขาตอบ " (รสลิน ม่วงทอง : สัมภาษณ์ 28 พฤษภาคม 2542)

อย่างไรก็ตาม การแสดงออกทางกระทำสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่อยู่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานีนั้น ค่อนข้างไม่ชัดเจนนัก จากการวิจัยพบว่า การแสดงออกโดยการเขียนจดหมายนั้นผู้ที่กระทำ มีเพียงแต่ผู้ชมที่เป็นวัยรุ่นหรือเป็นนักเรียนเท่านั้นเมื่อสอบถามผู้ชมอื่นถึงเรื่องการเขียนจดหมายไปหาตัวแสดงที่ชื่นชอบก็ได้รับคำตอบว่า

คุณณรงค์ สุวรรณโชติ กล่าวว่า ตนไม่เคยเขียนจดหมายไปหาตัวแสดงคนใด เนื่องจากไม่มีความจำเป็นต้องเขียน อย่างไรก็ตามก็อยากพบเจอตัวแสดงที่ตนชื่นชอบ " ไม่เคย แค่อยากเห็นอยากเจอ ใครไม่อยากเจอดารา จริงมั๊ย แต่ไม่เขียนจดหมาย ไม่รู้จะเขียนทำไม เขียนไปพวกนี้ก็ไม่ตอบอยู่แล้ว " (ณรงค์ สุวรรณโชติ : สัมภาษณ์ 10 พฤษภาคม 2542)

คุณมูทิตา คงชาติกล่าวว่า " ไม่เคยคะ อันนั้นมันเด็ก ๆ ทำ คนที่ชอบพี่ก็ติดตามข่าว แต่ว่าไม่ถึงขนาดต้องเขียนจดหมายไปบอกเหมือนที่พวกวัยรุ่นเค้าทำกันหรรอก อายคน " (มูทิตา คงชาติ : สัมภาษณ์ 16 พฤษภาคม 2542)

“ ไม่เคยทำอะไรเลย จดหมายไม่เคยเขียน ไม่เคยเขียนจดหมายหาใคร ของไม่เคยให้ ขอ
 ลายเซ็นก็ไม่เคย เพราะว่าไม่เคยเจอใคร ถ้าเจอก็ไม่แน่นอน ไม่แน่ใจ ต้องเจอก่อนถึงจะรู้ ถ้าเจอจริง
 ๆ ไม่แน่อาจจะจ้องเขามั้ง คงตื่นเต้นที่ได้เจอตัวจริง อาจจะขอลายเซ็นไปให้แฟน ” (ไกรสิทธิ์
 จิตราภิรมย์ : สัมภาษณ์ 20 พฤษภาคม 2542)

แต่ถึงแม้กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่จะไม่ได้แสดงออกทางการกระทำอย่างเห็นได้ชัด แต่กลุ่ม
 เป้าหมายก็ยังอยากจะทำสิ่งต่าง ๆ ให้กับตัวแสดงที่พวกเขาชื่นชอบ หากแต่เป็นเพียงความ
 ปรารถนาเท่านั้น ไม่ได้กระทำจริง ๆ โดยสิ่งที่กลุ่มเป้าหมายอยากกระทำมากที่สุดคือ ขอลายเซ็น
 และให้ของ อีกทั้งอยากพูดคุยหากมีโอกาส

“ จะให้เนื้อหมูซัก 2-3 โล ให้มาจริงตะ³ ไม่เสียดาย ให้เค้าเค้าจะได้จำได้ว่าเราเคยให้หมู
 แปลกดี ” (ณรงค์ สุวรรณโชติ : สัมภาษณ์ 10 พฤษภาคม 2542)

คุณนงเยาว์ แดงสุวรรณ กล่าวว่า “ ถ้าเจอใกล้ ๆ คงจับมือทีหนึ่ง ” (นงเยาว์ แดงสุวรรณ :
 สัมภาษณ์ 21 พฤษภาคม 2542)

คุณดนตรี วงศ์ทองแก้ว กล่าวถึงสิ่งที่ตนอยากกระทำหากพบเจอตัวแสดงที่ชื่นชอบ “ ขอ
 ลายเซ็นครับ จะขอที่อยู่ด้วย ถ้าเค้าให้นะ ผมจะได้เขียนจดหมายไปคุย แต่ขอลายเซ็นก่อนแล้วก็ได้ให้
 ดอกไม้เป็นที่ระลึก ถ่ายรูปด้วย ” (ดนตรี วงศ์ทองแก้ว : สัมภาษณ์ 2 พฤษภาคม 2542)

คุณนันทิยา ไทยปาน กล่าวว่า “ ถ้าเจอหรรอคะ ก่อนอื่นคงตกใจมาก หยุดตั้งสติก่อน แล้ว
 เดินไปขอลายเซ็น และก็พยายามพูดคุยกับเค้าคะ ขอเบอร์โทรศัพท์ ” (นันทิยา ไทยปาน :
 สัมภาษณ์ 22 พฤษภาคม 2542)

คุณสุรัช นวลพลับ กล่าวว่า “ จะขอลายเซ็น ขอถ่ายรูป ตามเบอร์โทร ตามที่เขามีแฟน
 หรือยัง ตามที่อยู่ อายุเท่าไร ตามทุกอย่างที่เกี่ยวกับเขา ถ้าเขาไม่ถือตัวก็จะชวนไปเที่ยว ” (สุรัช
 นวลพลับ : สัมภาษณ์ 3 พฤษภาคม 2542)

---

³ ตะ หมายถึง เตะ

คุณอรรถพงษ์ โพธิ์เพชร กล่าวว่า “ ถ้าผมเจอผมก็จะ ยืมให้ก่อน แล้วขอลายเซ็น จะบอกให้เขามาทัวร์ที่ภาคใต้ด้วย “ (อรรถพงษ์ โพธิ์เพชร : สัมภาษณ์ 5 พฤษภาคม 2542)

การแสดงออกในเชิงลบ

การแสดงออกทางความคิด

เป็นการแสดงออกที่ผู้ชมรู้สึกขณะชมละครโทรทัศน์หรือหลังจากนั้น กล่าวคือ ผู้ชมจะรู้สึกคล้ายตามตัวแสดงในละครราวกับว่าตนนั้นอยู่ในเหตุการณ์ด้วย การแสดงออกในลักษณะนี้สังเกตได้ชัดเจนที่สุดคือ เมื่อเวลาผู้ชมชมละครโทรทัศน์แล้วร้องไห้ หัวเราะ ไปตามละคร บางครั้งอาจรู้สึกสะใจเมื่อตัวแสดงที่ตนไม่ชอบได้รับการลงโทษ

“ ก็เคยคิดบ้าง อย่างตอนดูเรื่องเสน่หานางจันทะ มีความรู้สึกว่าตอนที่แม่พระเอกดำเนินฉากนะ อยากจะตบสักฉากสองฉาก มันไม่รู้เป็นไรนะ แต่มันหมั่นไส้มัน ปกติเวลานางเอกถูกแก๊งก็ร้องไห้ประจำ อย่างดาวพระศุกรี มีอย่างบางที่จำได้ ดำน้ำพริกอยู่ เหมือนจะเอาสาวกะเปื้อนขว้างทีวี ” (วราภรณ์ จิตราภิรมย์ : สัมภาษณ์ 17 พฤษภาคม 2542)

การแสดงออกทางความคิดส่วนมาก เป็นความอยากที่กระทำได้ตอบสนองตัวแสดงที่ตนชื่นชอบ ตัวอย่างเช่น อยากด่า อยากตบ ไม่พอใจ ตัวอิจฉา เมื่อรังแกนางเอก

“ อยากตบมันบ้าง มันจะได้รู้ว่าที่มันตบคนอื่นนะ เป็นยังไง แต่เฉพาะตอนดูอยู่นะ จริง ๆ ไม่กล้าหรอก “ (แฉ่งน้อย ม่วงทอง : สัมภาษณ์ 18 พฤษภาคม 2542)

การแสดงออกในลักษณะที่ต้องการทำร้ายตัวแสดงที่ไม่ชอบนั้น จากการวิจัยจะเห็นได้ชัดจากคำตอบของผู้ให้สัมภาษณ์ เนื่องจากยังไม่เกิดเหตุการณ์จริงขึ้น เป็นเพียงความคิดที่ผู้ชมอยากที่จะกระทำการต่าง ๆ ต่อตัวแสดง เช่น อยากตบ อยากขว้างปาข้าวของ อยากดุด่า ว่ากล่าว

อย่างไรก็ตามตัวแสดงต่าง ๆ ที่รับบทร้ายมักจะพอใจหากผู้ชมเชื่อว่าเขาหรือเธอเป็นอย่างในละครจริง ๆ แต่ก็ยังกังวลว่าผู้ชมจะอินมากจนแสดงออกบางอย่างออกมาไม่ว่าจะเป็นความคิด คำพูดหรือการกระทำ กังวลว่าผู้ชมจะคิดกับเขาและเธออย่างไร กรณีของ อุบลวรรณ บุญรอด ตัว

แสดงบทร้ายในละครเรื่อง ดอกกรักบานหลังฝน ซึ่งต้องร้ายกับกุลสตรี ศิริพงษ์ปรีดา นางเอก ทำให้ อุบลวรรณ กังวลว่าจะถูกแฟนของกุลสตรีเกลียด

" ในเรื่องตึกตาต้องรับบทเป็นตติยา ต้องร้าย มองนางเอกคือพี่น้องกุลสตรีแบบโกรธและเกลียดมาก ดีกว่าเล่นแต่บทเรียบ ๆ ดีใจคะ แต่ไม่รู้ว่าเป็น ๆ ของน้อง เมื่อดูแล้วจะเกลียดตึกตาหรือเปล่า " (อุบลวรรณ บุญรอด : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 25 กุมภาพันธ์ 2542)

การแสดงออกทางคำพูด

การแสดงออกในลักษณะนี้ เป็นการแสดงออกที่ผู้ชมรับรู้และกระทำฝ่ายเดียว เป็นการแสดงออกที่สังเกตได้ง่ายจากพฤติกรรมของผู้ชมเวลาชมละครโทรทัศน์ กล่าวคือ ผู้ชมจะมีการคล้อยตามเรื่องที่เกิดขึ้นในละคร เวลาตัวละครมีการโต้ตอบ ผู้ชมก็จะโต้ตอบไปพร้อม ๆ กัน โดยส่วนมากจะเป็นการโต้ตอบแทนอีกฝ่ายที่กำลังเสียเปรียบ เมื่อผู้ชมชมละครโทรทัศน์แล้วคิดอยากจะทำร้ายตัวแสดงที่เป็นตัวร้าย หรือพูดโต้ตอบไปพร้อมกับละคร ก็ถือว่าเป็นการแสดงออกทางความคิดและคำพูด นอกจากนี้การวิพากษ์วิจารณ์ตัวแสดงกับบุคคลอื่น ก็ถือว่าเป็นการแสดงออกในรูปแบบนี้เช่นกัน

โดยปกติการแสดงออกชนิดนี้สามารถทำให้เห็นความสัมพันธ์อย่างเห็นได้ชัดที่สุด เมื่อผู้ชมมีการพูดหรือต่อว่าตัวแสดงโดยต่อหน้า

" หญิงไปเดินห้างสรรพสินค้ากับคุณแม่แล้วก็มีป้าคนหนึ่งเดินเข้ามามอง อยู่ดี ๆ ก็ชี้หน้าหญิงแล้วบอกว่า อีดวงกลมโรคจิต คนส่วนใหญ่หมั่นไส้ จะไปไหนคนจะมองและพูดว่านี่ไงยัยดวงกลม " (นราวัลย์ นิวัติชัย : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ข่าวสด)

ผู้ชมที่แยกแยะไม่ออกระหว่างความจริงกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในละคร มักจะแสดงออกต่อตัวแสดงอย่างเห็นได้ชัด แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของตัวแสดงเป็นสำคัญ หากตัวแสดงแสดงบทบาทนั้นได้สมจริงบางครั้งก็ทำให้ผู้ชมเข้าใจผิดไปได้บ้าง

" คนดูเขาจะเกลียด เขาบอกว่า อย่าไปเดินตลาดคลองเตยนะ " (ลินดา คำัญญเจริญ : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ข่าวสด 19 มีนาคม 2542)

“ บางคนดูเราแล้วจะอินออกไปนอกจอ อย่างมีอยู่วันไปชื่อของที่หนองมน โดนแม่ค้าต่อว่าว่าเห็นแล้วหมั่นไส้ ” (ภาณุเดช วัฒนสุชาติ : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 29 มกราคม 2543)

จากการวิจัยพบว่า กลุ่มเป้าหมายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีการแสดงออกทางคำพูดคือตอบโต้หรือพูดขึ้นมาขณะชมละครและมีการวิพากษ์วิจารณ์ถึงละครด้วยกัน

“ คุยกับเพื่อนประจำ ส่วนใหญ่จะพูดว่า ทำไมพระเอกไม่เข้าใจนางเอก นางเอกไม่เข้าใจพระเอก แม่พระเอกก็ใจร้าย บางทีแม่นางเอกก็ใจร้าย แล้วก็จะพูดถึงความรักของพระเอกกับนางเอก บางทีก็มานั่งด่านางอีกจากัน ก็อย่างตอนเสนห์นางจิว ก็มานั่งด่าแม่พระเอกกัน แล้วก็ลั่นว่า ปีบ (รัชฎี เทิดวงศ์ - พระเอก) กับจอย (ศิริลักษณ์ ผ่องโชค - นางเอก) จะสมหวังไหม ตอนนั่ง ๆ ดูอยู่ก็มี นั่งด่าแม่พระเอกไป ทำไมมันเลวอย่างนี้ ” (พรทิพย์ ตั้งตระกูล : สัมภาษณ์ 6 พฤษภาคม 2542)

การสังเกตพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์ของคุณวราภรณ์ จิตราภิรมย์ ขณะชมละครเรื่อง อาญารัก จากการสังเกตพบว่า คุณวราภรณ์จะมีการพูดออกมาเป็นประจำเมื่อไม่พอใจตัวแสดงตัวร้าย อย่างคุณสน และนางช้อย โดยคำพูดที่คุณวราภรณ์พูดออกมาได้แก่ **อึบ้านี้ โครตเลวเลย** และมักจะพูดกับตัวละครที่เป็นตัวดี เช่นตอนหนึ่งที่เนื้อทอง (สิริวารกร พุกกะเวส) โดนแดงน้อย (อินทิรา แดงจำรูญ) แย่งหนังสือมาจี้กคุณวราภรณ์พูดขึ้นมาทันทีว่า **ให้มันไปทำไม โง่ชิบเป๋ง** อย่างไรก็ตามก็รู้สึกสะใจเมื่อคุณสนและนางช้อยเป็นฝ่ายผิดหวัง

การแสดงออกทางการกระทำ

โดยปกติแล้วการแสดงออกทางการกระทำที่ผู้ชมมีต่อตัวแสดงจะไม่ปรากฏเด่นชัด หากแต่เป็นความเกรงกลัวหรือกังวลที่ตัวแสดงมีต่อผู้ชมคือกลัวว่าจะถูกทำร้าย ผู้ชมที่เป็นแม่ค้าจะไม่ขายของให้ นอกจากนี้ตัวแสดงบทร้ายส่วนใหญ่ไม่กล้าที่จะไปเดินตลาดเนื่องจากกลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์บางอย่างขึ้น แต่แม่จะไม่ปรากฏเด่นชัด แต่ก็มีตัวแสดงบางท่านที่เจอผลกระทบหลังจากรับบทเป็นตัวร้าย

นอกจากนี้ยังมีการแสดงออกที่อยู่ในขั้นรุนแรงถึงขั้นทำร้ายร่างกายตัวแสดงอีกด้วยเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับ กิรติ เทพธัญญ์ ตัวแสดงบทร้ายในเรื่องเลือดทรนง

" วันก่อนผมไปเล่นฟุตบอลกับทีมคาราที่ปราจีนบุรี ก็เจอกับแม่ครัวที่นั่น เค้าก็จะเข้ามา ตบผม ตบผมใหญ่เลย ซึ่งเค้าตบแรงมาก ทีมงานก็ถามว่าไปทำเค้าทำไม แม่ครัวก็บอกว่าอยากจ ำรายดีนั้กไปสั่งฆ่าพระเอกได้ยั้งใจ " (กิริติ เทพธัญญ์ : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ข่าวสด 1 มีนาคม 2542)

" แม่คนของแผ่นดินจบไปแล้ว แต่พี่ดแบกยั้งดีมามากครั้บ มีแต่คนว่าจ ำราย นิสัยไม่ดี วันก่อนผมไปงานบวชคุณพ่อผมที่วัด ก็เจอป่าคนหนึ่ง เขาเจอหน้าผมก็เอาไหล่มากระแทกผมอย่างแรง แล้วบอกว่านิสัยไม่ดี ร้ายนะ มาแย่งนางเอกทำไม " (วรฤทธิ์ ไวยเจียรนัย : บทสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 16 สิงหาคม 2543)

จากกการวิจัยพบว่ากลุ่มเป้าหมายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี้ยั้งไม่มีการแสดงออกในเชิงลบต่อดั้วดั้วแสดงไม่ว่าจะเป็นคนใดก็ตาม แม้ว่าจ ำอยากแสดงออกต่อดั้วแสดงที่ตนไม่ชอบ แต่กลุ่มเป้าหมายก็ไม่ได้กระทำยั้งที่จ ำคิด นั้นเพราะความเป็นไปได้ที่จะพบเจอดั้วแสดงนั้นเป็นไปได้ยาก และบางคนก็ยั้งไม่แน่ใจว่าจะกระทำยั้งที่อยากทำหรือไม่ เช่น อยุ้จจะต่อว่าดั้วแสดงที่ตนไม่ชั้ชอบ แต่เมื่อได้พบจ ำจ ำ จะทำยั้งที่ตนต้องการหรือไม่กลุ่มเป้าหมายก็ยั้งตอบไม่ได้ เพราะยั้งไม่เคยเจอ

" ไม่รู้ ไม่เคยเจอที่ อยุ้จถ้าอยู่ในทีวีก็มึเหมือนกันอีนางนี้หน้าตบ แต่ถ้าสมมติเจอ ก็คงไม่ถึงต้องเข้าไปตบไปตบได้ยั้งใจ ตำรวจจับตาย จ ำจ ำ อยุ้จถามเหมือนกันว่าทำไมเลวนัก แต่ไม่รู้จะค ำไม่กล้า " (ปิยนางู แดงสุวรรณ : สัมภาษณ์ 4 พฤษภาคม 2542)

กลุ่มเป้าหมายบางคนแม้จะรู้สึกชอบหรือเกลียดดั้วแสดงแต่เมื่อได้พบเจอกับดั้วแสดงเหล่านั้น พวกเขากลับไม่กล้าที่จะแสดงอาการใด ๆ ออกมาเลย สาเหตุมาจากความประหม่าและเขินอาย

" เคยเจอเหมือนกัน ตอนนั้นเจอแอน ทองประสม อยุ้เราก็ชอบ แต่อาย ไม่กล้าเข้าไปทัก ที่เคยคิดว่าถ้าเจอแล้วจะขอลายเซนตึ้ ไม่ได้ทำสั้กอยั้ง ขนาดมองยั้งเหลือบ ๆ เลย " (กัลยา จั้ยมมา : สัมภาษณ์ 8 พฤษภาคม 2542)

จะเห็นได้ว่า แม้การแสดงออกทางคำพูดและการกระทำของผู้ชมในเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี จะไม่มีความเด่นชัด แต่ก็ข้อมูลจากสื่อก็ปรากฏให้เห็นว่า ผู้ชมมีการแสดงออกต่อตัวแสดงอย่างไรก็ตาม แม้ว่า ข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ จะเสนอว่า ตัวแสดงมักจะได้รับ การแสดงออกจากผู้ชมไม่ จะเป็นเชิงบวกหรือเชิงลบ ทั้งทางความคิด คำพูดและการกระทำ แต่ก็ไม่สามารถสรุปได้ว่า ชาว หรือข้อมูลนั้นเป็นความจริง เพราะนั่นอาจเป็นเพียงการสร้างข่าวเพื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ละคร เรื่องนั้น ๆ ก็เป็นไปได้

	การแสดงออกของผู้ชม	
	เชิงบวก	เชิงลบ
ตัวละคร	<ol style="list-style-type: none"> ทางความคิด <ul style="list-style-type: none"> ลุ้นอยากให้ผ่านเรื่องร้าย อยากให้ตอบโต้ตัวร้าย ทางคำพูด <ul style="list-style-type: none"> พูดให้กำลังใจขณะชมละคร 	<ol style="list-style-type: none"> ทางความคิด <ul style="list-style-type: none"> อยากทำร้าย สะใจเมื่อโดนลงโทษ ทางคำพูด <ul style="list-style-type: none"> ว่ากล่าวขณะชมละคร ตอบโต้ขณะมีเรื่องกับตัวละครดี
ตัวแสดง	<ol style="list-style-type: none"> ทางความคิด <ul style="list-style-type: none"> ชื่นชอบ อยากรู้จัก ให้เป็นผู้นำทางความคิด ทางคำพูด <ul style="list-style-type: none"> กล่าวชื่นชม วิจารณ์ในทางที่ดี ทางการกระทำ <ul style="list-style-type: none"> เขียนจดหมาย ขอลายเซ็น ให้ของ ขอถ่ายรูป ติดตามผลงาน 	<ol style="list-style-type: none"> ทางความคิด <ul style="list-style-type: none"> ไม่ชื่นชอบ อยากว่ากล่าว อยากทำร้าย ทางคำพูด <ul style="list-style-type: none"> วิจารณ์ในทางไม่ดี ว่ากล่าว ใช้คำพูดไม่สุภาพเมื่อพูดถึง การกระทำ <ul style="list-style-type: none"> ทำร้าย ไม่สนับสนุนธุรกิจอื่นนอกจากงานแสดง

ตาราง 2 : เปรียบเทียบการแสดงออกที่ผู้ชมมีต่อตัวละครและตัวแสดงในละครโทรทัศน์ไทย

อย่างไรก็ตาม แม้จากตารางจะแสดงให้เห็นว่า ผู้ชมมีการแสดงออกต่อตัวละครและตัวแสดง แต่จะเห็นได้ว่า การแสดงออกต่อตัวละครนั้น ในเรื่องของการกระทำไม่ปรากฏให้เห็น เพราะตัวละครคือบุคคลซึ่งถูกสร้างขึ้นมาในละครโทรทัศน์ แต่การแสดงออกทางการกระทำจะไปปรากฏต่อตัวแสดง นั้นเพราะผู้ชมติดภาพตัวละครนั้น และคิดว่าตัวแสดงนั้นก็คือตัวละครนั่นเอง ผู้ชมจึงแสดงออกทางการกระทำต่อตัวแสดงซึ่งผู้ชมเข้าใจว่ามีนิสัยเหมือนตัวละคร

จากการวิจัยพบว่า ผู้ชมมีการแสดงออกทางสังคมถึงความจริงต่อตัวแสดงในละครโทรทัศน์จริง ทั้งทางความคิด คำพูดและการกระทำ ซึ่งจะเห็นได้จากข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ชมในเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานียังไม่ปรากฏเด่นชัดว่ามีการแสดงออกทางสังคมถึงความจริงในด้านของการกระทำ เนื่องจาก ผู้ชมส่วนใหญ่ยังไม่มีโอกาสได้พบเจอตัวแสดงเหล่านั้นจริง ๆ การแสดงออกทางการกระทำจึงเป็นเรื่องของความปรารถนาที่อยากจะกระทำมากกว่าการกระทำจริง

สรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ทางสังคมถึงความจริงระหว่างผู้ชมและตัวแสดงในละครโทรทัศน์ไทยนั้น มีลักษณะเป็นเชิงบวกและเชิงลบ โดยความสัมพันธ์เชิงบวกจะเกิดขึ้นกับตัวแสดงที่ผู้ชมรู้สึกชื่นชอบ โดยปกติ เป็นตัวแสดงตัวเอก และความสัมพันธ์ในเชิงลบนั้น ก็เกิดกับตัวแสดงที่เป็นตัวร้าย และการแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์นี้เป็นการแสดงออกทั้งในด้านความคิด คำพูดและการกระทำ ซึ่งการแสดงออกทางด้านการกระทำจะเกิดขึ้นบ้างกับตัวแสดงที่ผู้ชมชื่นชอบ แต่การแสดงออกทางด้านการกระทำในเชิงลบสำหรับผู้ชมจังหวัดสุราษฎร์ธานีจะไม่ปรากฏเด่นชัด ซึ่งการแสดงออกทางกระทำทั้งเชิงบวกและลบนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นกับกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ไม่ได้เจอกับตัวแสดงจริง ๆ